

om, at Attesten skal indeholde en Erklæring om, at „Bedkommende selv personlig efter den forefrevne Tids Forløb har taget Eget i Die-hyn“, og om, hvilke Tegn der har været tilstede ved Døden, er en overmaade rigtig og god Bestemmelse. Jeg anseer det endvidere for rigtigt, at den i § 4 værende Bestemmelse er kommen der, da de mugjældende Betalingsbestemmelser ikke ere heldige. Jeg har antaget, at det er den ærede Forslagsstillers Hensigt ogsaa at ville reformere Bestemmelserne med Hensyn til Eghsynsmændenes Betaling, og derfor finder jeg det meget rigtigt, at Bestemmelsen er kommen ind, skjøndt den er noget for indskrænket og kun omfatter Vægerne. Endelig betragter jeg Bestemmelsen i § 5 som meget heldig. De Herrer ville altsaa see, at jeg i det Hele taget erkjender, at den ærede Forslagsstiller paa mange enkelte Punkter har foreslaaet Bestemmelser, som fortjene al Aerkjendelse; men der er ganske vist nogle enkelte Hovedbestemmelser i det her foreliggende Forslag, som jeg ikke anseer for heldige. Dette troer jeg herover væsentlig derpaa, at der med Hensyn til Spørgsmaalet om de sikkre Dødstejn er kommet en Misforstaaelse ind. Der er en Sætning, som man har udtrykt saaledes, at der ikke gives noget sikkert Tegn paa Døden undtagen Forraadnelse. Denne Sætning kan forstaaes saaledes, at den vil sige: Der lader sig ikke paavise noget Tegn, som ved ethvert Eeg saa tydelig paaviser, at Døden er indtraadt, som netop Forraadnelsen, og forsaavidt er Sætningen rigtig. Naar man derimod forstaaer Sætningen saaledes, som om man aldrig skulde kunne være vis paa, at et Menneske var død, forinden Forraadnelsen var indtraadt, saa er dette en stor Misforstaaelse; og det ikke alene i saadanne Tilfælde, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds nævnte — der jo Gud ske Lov ere saare sjeldne — at f. Ex. En har mistet sit Hoved, men i det aldeles overveiende Fleertal af Tilfælde, thi de Tilfælde, hvor man ikke kan være vis paa, at et Menneske er død, før Forraadnelsen er indtraadt, ere rene Undtagelsestilfælde. Jeg vil i den Henseende appellere til Enhvers egen Erfaring, thi der er vist meget Saa her tilstede, som ikke have

været nærværende ved en Sygs Dødsleie. Det er sikkert Alle bekjendt, at i det aldeles overveiende Fleertal af Tilfælde døer et Menneske først efter en Sygdom, og en Sygdom, som ender med, hvad man kalder en Døds-kamp, det vil sige: med saadanne særegne Phænomener, som give sig tilkjende gennem Aandedrættet, Hudfarven, Ansigtifarven osv., og som gaae forud, før Døden virkelig indtraeder. Naar et Menneske har ligget i en saadan Tilstand af Døds-kamp, saa vil Enhver, der har den fulde Brug af sin Forstand og Sagttagelses-evne, med Lethed kjende den, og naar derpaa den Syge drager, hvad man kalder, det sidste Suf, er det, at den Syge da er død ligesaa sikkert som Noget i denne Verden. Dette er, som sagt, det almindeligste Tilfælde. Der foreligger enkelte særegne Tilfælde, hvor et Menneske døer uden foregaaende Sygdom, eller i alt Fald hvor der ikke saaledes har fundet en gradviiis Ubslukken af Livet Sted, hvad der kaldes at være „pludselig død“; i disse Tilfælde er det endnu, efterat Mennesket har draget sit sidste Suf, ikke sikkert, at Døden er indtraadt. Dette er altsaa Undtagelsestilfælde, og særegne Undtagelsestilfælde. Nu komme vi dernæst til den Tid, der følger nærmest efter Døden. Sædvanligviis indtraeder der saa Ti-mer, imellem 6 og 12 Timer, efter Døden et Tilfælde hos saa godt som alle Eeg, nemlig det, at der indtraeder en Stivhed, som er det, der kaldes Dødsstivhed. Det er det Tilfælde, hvor Musklerne i Legemet blive stive, og Ledemodene ikke kunne bøies. Denne Tilstand er et aldeles ubetrageligt Kjendtegn paa Døden, og man har endnu aldrig, saalænge Verden har staaet, noget Exempel paa, at et Menneske, hos hvem denne Tilstand har yttret sig, er kommet tillive igjen, i alt Fald foreligger der intet saadant Tilfælde. Mange, som ikke ere vant til at omgaaes med og tagtage Eeg, ere imidlertid udsatte for at forverle denne Tilstand med enkelte andre Tilfælde, som dog ere sjeldne; men hvor, som sagt, en virkelig Dødsstivhed er indtraadt, der er Døden aldeles utvivlsomt tilstede. Men Sagen er, at denne Tilstand ikke vedbliver; efterat den har været nogen Tid, taber den sig. Kommer man f. Ex. to Dage efter et Menneskes Død hen til